

Prolog

Středem tohoto příběhu protéká široká řeka.

Tak široká!

Té kdyby se zachtělo vrátit se domů, k mámě studánce, bude v celém tom dalekém lese vody po kolena.

Začátek příběhu je ohlašován cinkotem zvonců. To na jednom z břehů řeky vede své ovce na pastvu bosá dívka. Zvolna kráčí loukou a co chvíli pohlédne k břehu druhému. Tam zatím jen opona lesa se chvěje v ranním povětří a před ní úzká srnčí stezka prokmitá se travou.

Konečně se opona rozhrnula a na pobřežní stezku zprudka vyrazil jezdec. Tmavá hříva koně a tmavé vlasy muže vlají v jednom rytmu.

Kde v hladině se shlíží stará olše, muž přitáhne oštěže. Krátký pohled jak šíp přeletí řeku.

Dívka se zastavila. Nic o muži v sedle neví, přesto jej zdraví úsměvem. Po celé jaro patří k jejímu ránu. Na krátký okamžik, než jej stezka plachých srnek zavede zpět za oponu lesa.

Muž nerozeznává rysy dívčiny tváře. Vidí jen, že je štíhlá a plavá. Poznává ji, potkat ji někdy někde jinde?

Jinde ji ale nepotkává. Řeka je široká a nikde brod.

Jitro za jítrem mívá.

Opadaly už květy jara, očesány i plody léta.

Ale dívka je mladinká a také muž je dosud mlád.

Kyvadlo času jim oběma ještě zdá se kývat na pozdrav.

A zas jde podzim, čaroděj s barevnými očima. Tolik krásným ránem se nesluší projít jen tak po všednu. Proto jak vodu ve víno, proměňuje dívka svůj krok v tanec. Tančí si v nízké trávě, až jí tváře zahořely.

Dnes poprvé zapomněla na svého jezdce.

A on dnes poprvé zastavil tu svého koně a drahnou chvíli hledí přes řeku.

Snad mimoděk pak trhl oštěžemi, kůň zaržál, vzepjal se a vyplašil tak motýla tance.

A dívka spěchá přes louku ukrýt své rozmary v nedalekém háji.

Za ní s bekotem peláší její ovečky.

„Jitřenko!“ vykřikl muž.

„Kdybys dovolil, pane,“ ozval se jeho kůň, „přeplaval bych tu řeku.“

„Řekl jsi snad něco, Koni,“ ptal se muž překvapeně, „nebo mě šálí smysly?“

„Přeplavu tu řeku. I s tebou.“

„Děkuji, Koni,“ odvětil muž příkře. „Kdybych chtěl, přeplavu ji sám.“

„Tak proč to neuděláš?“

„Nechci.“

„Promiň, pane, ale volal jsi na tu dívku, snad bys jí rád něco důležitějšího řekl, zdálo se mi.“

„Nedej na sny, Koni.“

„Já jen, že kdybys přeplaval tu řeku, bylo by to jednodušší.“

Muž se zamračil a ostře pobídl koně do cvalu.

Po krásném jitru přišel pošmourný den, větrný večer a noc, která byla muži dlouhá jak nikdy dřív. Tentokrát vstoupil do stáje ještě za tmy a vyjel za šera.

Příliš divoce pak hnal svého koně po cestách i necestách, až kůň klopytl a muž přeletěl mu přes hlavu.

Kůň stojí a sklání se ke svému pánovi, ten je však tichý. Kdosi jiný tu mluví. Dvě ženštiny, kde se vzaly, tu se vzaly.

„Prohrála jsi!“ mne si ruce ta v bílém šatu. „Poslední je přece jenom muž!“

„Ale kdepak, sestřičko,“ odporuje jí ta v černém, „poslední byla žena. Tenhle už je tvůj, podívej, slunce vychází!“

„Ale ještě nevyšlo!“ dupla ta v bílém. „Nemysli, že mě zas ošidíš. Prostě jsem dnes vyhrála!“

Muže jejich váda neruší, leží tu na prahu kalného rána, tváří k blednoucí obloze.

Žena v černém si ho zamyšleně prohlíží.

„Máš vlastně pravdu. Slunce ještě nevyšlo. Tento tu bude dnes můj poslední. Sázku jsi vyhrála.“

„Co máš za lubem?“ ptá se bílá nedůvěřivě.

„Vrátím ho nazpět.“

„Cože?“

„Nekřič na mě. Chci, aby mě vozil na mé pouti.“

Bílá vytřeštila oči.

„Kdo to kdy slyšel?“

„Slyšel neslyšel. Mysli si třeba, že to dělám proto, že mám mnohem víc práce než ty. Vždycky, když ti předávám službu, padám únavou.“

„Žádný kůň tě na svém hřbetě nesnese!“

„Zbláznila jsi se?“ ušklibne se černá. „Přece nevyjedu na obyčejném koni. Nadělal by tolik hluku a pozdvižení! Jistě by všechny zburcoval ze sna. Přitom kdekdo si přeje potkat mě ve spánku. Proč ta přání nesplnit.“

